

Wojciech Dzeduszycki, Bożena Dzeduszycka

Polanowice, pow. Inowrocław.
Stanowisko 3

Informator Archeologiczny : badania 6, 37-38

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

materiału zabytkowego oraz rysowanie planów płaskich co 10 cm.

Osadnictwo południowej części stanowiska koncentrowało się w nieznacznym obniżeniu terenowym szerokości około 250 m na osi wschód-zachód. Na tym obszarze występuje warstwa kulturowa, ślady obiektów nieruchomych / jamy, paleniska / oraz liczny materiał ceramiczny i krzemienisty. Najintensywniej zasiedlona była najniższa partia terenu - tzw. " centrum południowe". Na przestrzeni 1,5 ara odsłonięto tu w obrębie warstwy kulturowej o miąższości dochodzącej do 80 cm ślady licznych konstrukcji słupowych i 1 ziemiankę. Układ słupów jest skomplikowany, wskazuje na 2 lub 3 fazy zabudowy tego terenu. Rekonstrukcja obiektów wymaga wnikliwej analizy. Granic "centrum" nie uchwycono.

Leżące w odległości 250 m na północ od pierwszego "centrum północne" przebadano do chwili obecnej na przestrzeni 1,6 ara. Uchwycono tu południowo-zachodni jego skraj, charakteryzujący się występowaniem czytelnej warstwy kulturowej z licznym ruchomym materiałem zabytkowym, lecz bez śladów zabudowy. W północno-wschodniej części przebadanego obszaru występują ślady konstrukcji słupowych / przynajmniej 2 fazy zabudowy / oraz niewielkie kamienne paleniska. Układ słupów wskazuje na czworokątny kształt budowli. Żadnej z nich jak dotąd nie odsłonięto w całości.

W odległości około 50 m na południe od "centrum północnego" natrafiono na kolejne ślady intensywnego osadnictwa neolitycznego. Ta partia osady jest jednak znacznie bardziej zniszczona.

Uzyskany obfity materiał ceramiczny potwierdził zeszłoroczną hipotezę odnośnie ramowego datowania osady na rozwiniętą fazę wiórecką kultury pucharów lejkowatych. W świetle wstępnej analizy wydaje się ponadto, że w porównaniu z południowym, osadnictwo "północnego centrum" jest nieco starsze.

Badania będą kontynuowane.

POLANOWICE, pow. Inowrocław
Stanowisko 3

Zakład Archeologii
Wielkopolski, Instytut Historii
Kultury Materialnej PAN
w Poznaniu

Badania prowadzili mgr Wojciech Dzieduszycki,
mgr Bożena Dzieduszycka. Finansował IHKM PAN.
Pierwszy sezon badań. Osada ludności kultury
pucharów lejkowatych, cmentarzisko ludności kul-

tury amfor kulistych, osada ludności
kultury łużyckiej z wczesnej epoki
żelaza.

Stanowisko 3 podobnie jak i równolegle badane stanowisko 4 leży na wyniesieniu nad doliną dawnego ciekę wodnego, w odległości około 300 m na północ od stanowiska 4. Prace wykopaliskowe skoncentrowano w tej partii stanowiska, gdzie istniały już odkrytki przeprowadzone w celach gospodarczych przez miejscową Stację Hodowli Roślin. Wykopy o długości od 90 do 100 m i szerokości 2 m, oddalone od siebie o ca 8 m pozwoliły na uchwycenie zasięgu osady i cmentarzyska neolitycznego oraz zasięgu i sposobu zabudowy osady ludności kultury łużyckiej z wczesnej epoki żelaza. Obiekty neolityczne koncentrowały się w kulminacyjnej partii wyniesienia. Odkryto tutaj nieckowatą, dużą jamę zawierającą liczne fragmenty naczyń ludności kultury pucharów lejkowatych oraz dwa pochówki, z których pierwszy usytuowany po linii północ-południe zawierał szkielet bez wyposażenia, drugi natomiast charakteryzował się bezładnym ułożeniem połamanych i być może połupanych kości. W tej partii wyniesienia odkryto również część prostokątnej, kamiennej skrzyni wchodzącej w zachodni profil wykopu II.

Poniżej, na łagodnym stoku wyniesienia uchwyciono szereg obiektów związanych z osadnictwem ludności kultury łużyckiej. Wśród obiektów ludności kultury łużyckiej dominowały owalne jamy, niekiedy rozszerzające się w partii spągowej, o miąższości do 60 -70 cm. Odkryto także obiekty spełniające funkcje mieszkalne, niektóre z nich posiadały wybrukowane partie spągowe. Ślady osadnictwa ludności kultury łużyckiej sięgają do podnóża wyniesienia, tam też uchwyciono wschodni krańiec osady.

Z zabytków wydzielonych wymienić można płytki kościane, szydła, przęśliki gliniane.

POLANY KOLONIE, pow. Szydłowiec
Stanowisko II

Zakład Epoki Kamienia
Instytutu Historii Kultury
Materialnej PAN
w Warszawie

Badania prowadził doc. dr Romuald Schild
oraz mgr, magr Halina Królik, Jolanta Janiec i
mgr Jadwiga Mościbrodzka. Finansował IHKM
PAN. Drugi i ostatni sezon badań. Kopalnia